

El descans per l'home

«T'invito que reflexionis i et demanis si és veritat que hi ha un procés històric que duu l'home modern a esdevenir home-massa, si és veritat que la tècnica, que ha causat un tal impacte a la cultura, amenaça la llibertat humana, si és veritat que la tècnica, que ha causat un tal impacte a la cultura, amenaça la llibertat humana, si és veritat que la uniformitat i l'antiutopia són el nostre futur». Aquestes pautes entre d'altres, dirigeix Salvador Giner al lector en el proemi d'un llibre que constitueix el volum 6-7 (doble) de la col·lecció «Panorama Actual de les idees», de la qual no podem tardar més temps a donar-ne notícia, encara que sigui amb la brevetat que imposen les nostres planes.

El títol de l'obra és «La societat de masses» i les paraules transcrites són suficients per a fer-se idea de la importància i viva actualitat dels temes que hi són tractats. Els volums anteriors són obres de Delfí Abella («El nostre caràcter», de la qual ja parlarem en ocasió de la seva aparició), Narcís López-Batllori (El pensament de Torras i Bages sobre algunes qüestions públiques) J. Camps i Arboix (L'Estat modern), Guido Gonella (La unitat d'Europa), Luigi Sturzo (La crisi de la democràcia) i Josep Palau Fabré (La tragèdia o el llenguatge de la llibertat). La relació es ben eloqüent i confirma a bastament que respon amb fidelitat al nom de la col·lecció. La dirigeix Francesc Maspons i Anglès amb la col·laboració d'Enric Jardí Casany i Manuel Parés i Maicas, noms de prestigi prou reconegut per a garantir la qualitat científica i literària que requereix una empresa tan delicada com és la d'oferir al lector català una informació i un coneixement solvents de les idees que bateguen en el pensament dels homes del nostre temps i que expliquen moltes realitats del món d'avui i el neixement i el creixement, o la crisi i la mort, de moltes formes de vida.

Per altra banda, cal aplaudir que la dignitat del contingut no hagi estat cap obstacle per a servir els volums a un preu plenament assequible. Cal consignar, amb satisfacció que les lletres catalanes es posen en tots els camps a l'abast de totes les economies. Recordem, si més no, en el camp de la història la col·lecció «Episodis de la Història» que dirigeix Ferran Soldevila i publica el mateix editor de la col·lecció que és objecte del nostre comentari, Rafael Dalmau; en el camp de la narrativa la Nova Col·lecció Lletres de l'editorial Albertí; i en els diversos camps de la prosa literària (novel·la, conte, teatre, assaig) la biblioteca Raixa, de l'editorial Moll. La col·lecció que comentem hi afegeix aquesta panoràmica del pen-

Jesucrist ens diu que tot cristià ha de ser perfecte com el Pare celestial és perfecte. I la perfecció és la caritat. I Déu és la Caritat.

Es a dir que el fi suprem de tota la nostra existència és l'amor a Déu i al pròxim. Tot lo demás són medis per arribar a aquest fi. Ha sigut per fer-nos més caritatius, més aimadors, pel que ens ha demanat que «Santifiquéssim» el dia del Senyor i que respectéssim el descans dominical. Però no per dispensar-nos dels nostres deures en relació al nostre pròxim.

La preocupació exclusiva a les coses d'aquest món, dels bens materials, ens endureix el cor i ens torna egoistes. Per això una vegada a la setmana, al menys, ens demana, Déu, que deixem reposar el nostre cos, amb l'intent, sobre tot, d'alliberar la nostra ànima, de que aixequem el nostre front cap el cel, on ens veu i ens escolta al Pare just i bó.

Una vegada a la setmana. Lo estrictament necessari per cum-

sament actual, que avui interessa a tots els homes conscients de la gravetat de l'època que ens ha tocat viure, i que ens ha anat ensenyant: com les idees poden convertir-se, i es converteixen sovint, en carn viva.

plir, quant tot va bé. Però si ens sentim invadir per l'egoisme, aleshores caldrà dedicar més temps a l'oració i a la contemplació de Jesucrist, únics medis capaços d'arrancar-nos de l'amor propi i de tomar-nos la generositat.

El descans i la santificació del diumenge no tenen altre finalitat que la d'enrobar la teva generositat i omplir-te d'amor a Déu i al pròxim.

Els fariseus de l'Evangeli d'avui pretenien oposar «un medi» -el descans del diumenge- al «fi» suprem de la vida que és la caritat.

Heus ací, unes reflexions per aquests dies.

El meu descans és per l'home, o espero el descans per tornar-me més egoista, per fer el que hem donat el gust i la gana?

El meu descans, em serveix per pensar una estona en el lloc, circumstàncies, ambient, en que m'ha posat la Providència, perquè exerceixi la caritat?

He dedicat alguna estona del diumenge per pensar en quin grau es troba el meu egoisme?

Es la peresa o l'orgull, més que la gloria de Déu, el que em porta a descansar un xic massa?

Mn. M. Filella

L'actualitat té un nom: COACCIO

Hem de reconèixer que moltes obres humanes són admirables. No hem pas de regatejar mèrit a les realitzacions de l'home en el curs de la història de les diverses civilitzacions, i tampoc no hem de deixar de creure que l'home, salvant petites recessions, ha anat sempre endavant i ens trobem avui en el punt més avançat de tots els assolits fins ara.

Malgrat tot, en molts terrenys l'home està avui com el primer dia de la Creació. Millor dit, com el segon, el que seguí a la seva caiguda. L'home es regeix encara per la llei de la jungla. El més fort imposa la seva llei. I ho fa amb les armes de sempre, entre les quals no deixa pas enrera la coacció.

Kruschev planteja una situació difícil a Berlín, i per imposar una solució determinada, la seva, amenaça amb la guerra nuclear. La coacció es clara i segurament pesarà sobre tots els altres països, començant per l'Europa Occidental.

Estem, doncs, encara, sotmesos a la llei de la jungla. És trist, però és així.